

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

งานวิจัยในชั้นเรียน

โดย

อาจารย์ศรินทร์ต์ วีระเนตินันท์

เรื่อง การแก้ปัญหาหลักทรัพย์ในห้องเรียน

สภาพปัญหา

การลักทรัพย์ในห้องเรียนเป็นปัญหาที่คนเป็นครูไม่ยากพบ เพราะเมื่อมีของหายในห้องเรียน จะมี 2 กรณี คือ 1.เจ้าทุกข์ไม่กล้าบอกอาจารย์เพราะทำผิดในการนำของมีค่าโรงเรียน 2.เจ้าทุกข์ต้องบอก เพราะถูกผู้ปกครองดู กรณีที่นักเรียนไม่กล้าบอกยิ่งเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดีให้เด็กที่ทำผิดผิดเกิดความขมขื่นใจที่จะทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า สร้างปัญหาให้ครูในการสืบหาคนกระทำผิด ทุกคนในห้องเรียนต้องเดือดร้อน เพราะถูกกักตัวเพื่อการตรวจค้น

วิธีการแก้ปัญหา

เมื่อมีของหายครูต้องเรียนผู้เสียหายมาสอบถามลักษณะของที่หาย ผู้ต้องสงสัย และต้องเรียกนักเรียนที่อยู่ในเหตุการณ์มาให้ข้อมูล จากนั้นจึงเรียกผู้ต้องสงสัยมาสอบสวน ครูต้องสืบค้นข้อมูลมาก่อน จากนักเรียนที่เคยเรียนร่วมกันมา จากอาจารย์ประจำชั้นคนก่อน ชั้นแรกครูควรใช้การพูดจาอบรมกล่อมเกล่าให้เกิดจิตสำนึกผิดชอบชั่วดี มีอยู่กรณีหนึ่งที่ผู้วิจัยแน่ใจมากว่าต้องเป็นนักเรียนคนนี้แน่นอน แต่นักเรียนไม่ยอมรับ ไม่ว่าจะพูดตักแล้วพูดตักก็แล้ว ผู้วิจัยจึงใช้วิธีทิ้งระยะไม่ใส่ใจ แต่ก็มีเหตุการณ์ลึกลับกระเป๋าสตางค์เพื่อนเกิดขึ้นอี การเกิดเหตุการณ์เช่นนี้แสดงว่าเด็กคนนี้ไม่กลัวการทำผิด ผู้วิจัยจึงใช้วิธีเรียกมาพบเป็นการส่วนตัว ทำหน้าซึ่งขังใช้เสียงดังว่า “บอกมา! ว่าเอากะเป๋าสตางค์เพื่อนไปไว้ที่ไหน” การที่เราไม่สอบถามแต่ใช้วิธีตีขลุม ทำให้นักเรียนคนนี้ตกใจตั้งสติไม่ทัน จึงยอมรับสารภาพว่าเอาของเพื่อนไป เมื่อเด็กยอมรับผิดว่าตลอดเวลาที่ผ่านมากระทำความผิดหลายครั้ง ตอนนี้องที่ครูต้องใช้วิถิตให้ เป็นโอกาส โดยบอกว่าครูจะไม่เล่าให้เพื่อนในห้องรู้เรื่อง แต่ครูต้องขอแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และขออนุญาตนัดนักเรียนพบจิตแพทย์ พร้อมผู้ปกครอง วันจบปีการศึกษาผู้ปกครองมาขอบคุณที่ช่วยแก้ปัญหาที่เรื้อรังมานานตั้งแต่เด็ก

สรุปผลการวิจัย/แก้ปัญหา

การแก้ปัญหาลักทรัพย์เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เพราะถ้าครูมีหลักฐานไม่พอเพียงและไปปรักปรำนักเรียนคนใดก็ตามคงจะเป็นการสร้างตราบาปแก่นักเรียน ดังนั้นการสืบสวนหาข้อมูลต้องชัดเจน